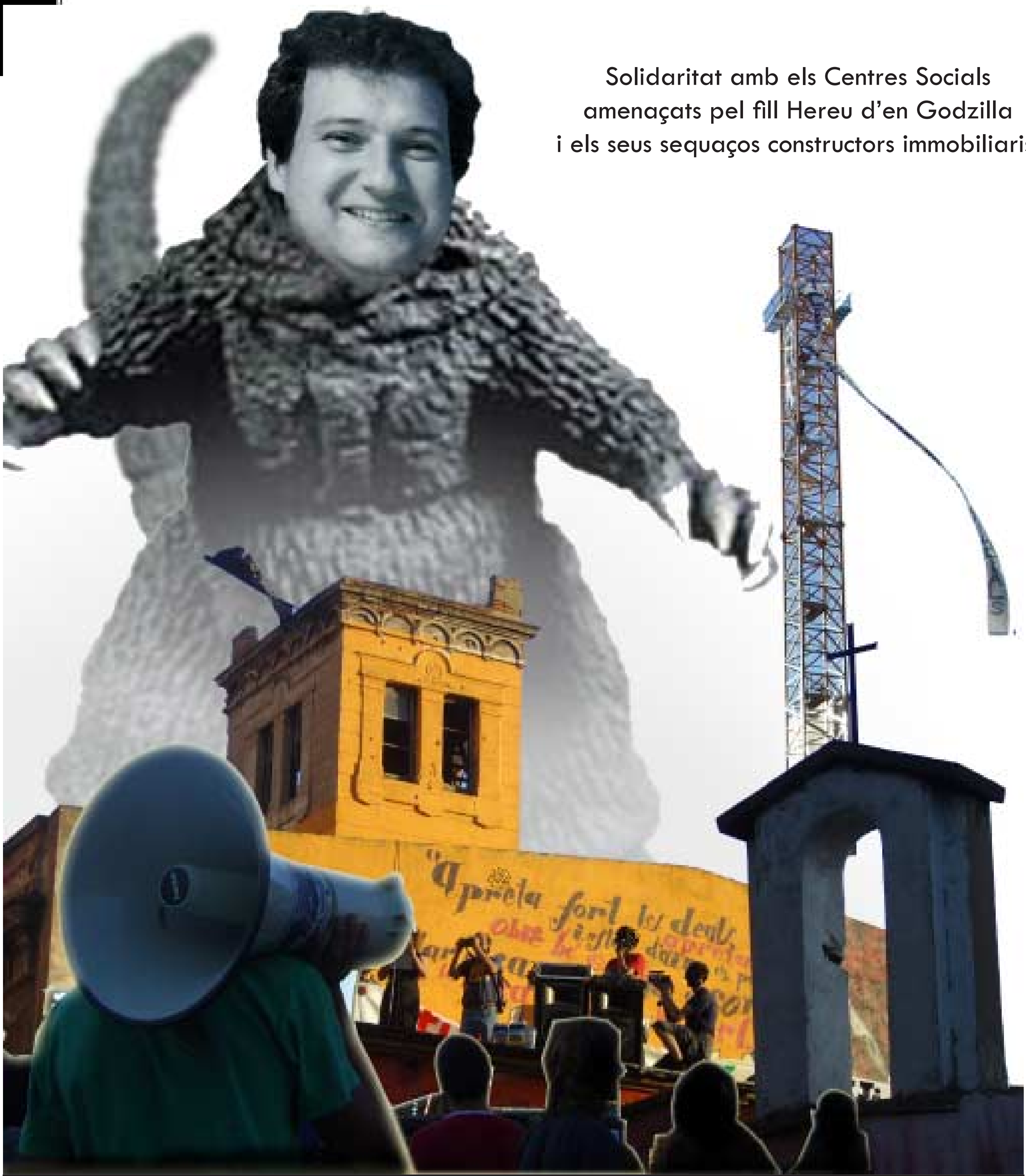
La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Solidaritat amb els Centres Socials amenaçats pel fill Hereu d'en Godzilla i els seus sequaços constructors immobiliaris.

Contacte: rosadelsvents@gmail.com
Adreça postal:
La Rosa dels Vents
CSA Can Vies
C/Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

nº2
gener'07
0,50 €

EDITORIAL

Ni us volen, ni us necessiten

Un cop més ha arribat el circ electoral. Aquest cop ha comptat amb més mitjans que mai. L'espectacle, aquest cop, ha inclòs vídeos, DVD, preservatius i bufetades de diferents colors.

Aquest cop, cap partit polític ha fet prevaler en la campanya institucional el dret a l'abstenció com en els anteriors comicis, i tot i així aquesta opció ha estat secundada pel 43,23% del cens electoral. Cal recordar que a més a més el sitema electoral exclou l´opinió de menors i de gran part dels migrants.

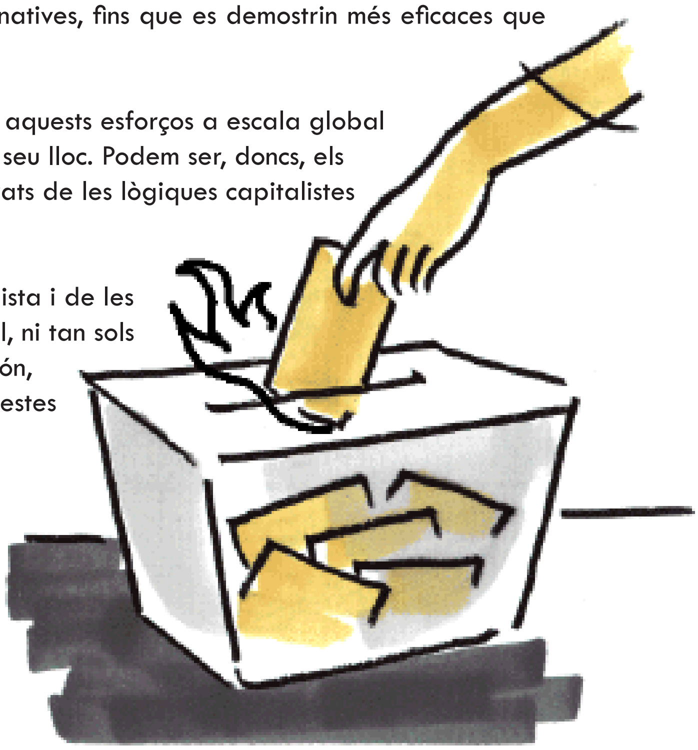
El resultat és el mateix de fa uns anys quan, després d'un monopoli d'una vintena d'anys d'un mateix partit, tres partits s'ajuntaren per prendre el poder. Després d'aquest relleu res no va canviar gaireper a la gent del carrer. I ara, en una nova "festa de la democràcia", es tornen a convocar les pobres víctimes d'aquest lamentable espectacle, on tots es consideren guanyadors encara que hagin perdut vots. Però, en el fons, tenim molt*s perdedor*s... Tot*s nosaltres, votants o no.

La pretensió d'algunes de les institucions de "vendre la moto" d'una "participació ciutadana" ha estat contínuament posada en evidència. Aquestes suposades participacions populars portaren que la gent demanés majoritàriament (en el cas de l'estatut regionalista) la legalització de la marihuana i la independència dels Països Catalans (peticions no recollides en aquest document) o plens públics d'ajuntaments acordonats per efectius policials. Així, mentre la gent surt al carrer a reclamar una vivenda digna o a participar de vagues com la de Mercadona, Seat, Estel-Telefónica, La Vanguardia, Domar i de treballador*s de pista de l'Aeroport del Prat, els polítics debatien als mitjans sobre mil i una vanitats, fent oïdes sordes a totes aquestes peticions o protestes.

Queda clar que, cada cop més, aquesta parafernàlia democràtica perd més legitimitat. S'ha aguditzat la indiferència de la població en general envers el sistema actual, i la fictícia representativitat està posada cada cop més en dubte, ja que la gent ja no coneix el resultat final d'allò que vota, perquè tot s'acaba decidint en salons tancats de prestigiosos hotels. La resposta pot ser la del treball que es fa des de determinades entitats com les assemblees locals, o les de Barri a les ciutats, que poden considerar-se exemples de treball col·lectiu que trenquen amb els antics models jeràrquics i caducs que ens dominen. Ara més que mai hem de demostrar que altres formes de funcionar són possibles. Cal crear i/o potenciar les estructures de contrapoder que des de l'assemblearisme i l'anticapitalisme pretenen crear xarxes alternatives, fins que es demostrin més eficaces que les actuals.

La feina local té un marc reduït d'influència, però la unió de tots aquests esforços a escala global pot potser algun dia esdevenir una revolta que posi les coses al seu lloc. Podem ser, doncs, els embrions d'una nova societat i generar o mantenir espais alliberats de les lògiques capitalistes i mercantils avui en dia predominants.

Cal pensar que el destí més profund de tot moviment anticapitalista i de les diferents iniciatives de rebel·lió no es juga només en l'àmbit local, ni tan sols a escala nacional, perquè si l'objectiu final es el de canviar el món, tota iniciativa i projecte ha de ser plantejat en cadascuna d'aquestes escales, és a dir, també en l'àmbit comarcal, nacional i global.

Com pots encabir tots els teus somnis i esperançes en una butlleta cada quatre anys?

ACTUALITAT

CSA Can Vies encarant-se a l'especulació institucional

El Centre Social Autogestionat Can Vies és un espai alliberat des 10 del maig de 1997 situat en el número 42 del carrer Jocs Florals de Sants, okupant un edifici que havia estat la seu social i sindical dels treballadors del metro. Aquest centre social ha estat fortament involucrat en el teixit social del barri, participant de l'Assemblea de Barri, així com de la Campanya pel Soterrament de les Vies i contra el Pla de l'Estació.

Sants fa molts anys que viu dividit per un conjunt de vies, sis de trens i dues de metro. Fa molts any, un grup de veïns i veïnes van iniciar una campanya demanant el soterrament d'aquestes per poder-hi fer un passeig a sobre. Aquest soterrament ha esdevingut, de mans del ministeri de Foment i de l'Ajuntament de Barcelona, un calaix de formigó de fins a 14 metres d'alçada que, a més a més, enterra tot un grup d'edificis situats majoritàriament als carrers Jocs Florals i Burgos, entre els quals es troba el CSA Can Vies.

L'empresa pública TMB, en què l'Ajuntament de Barcelona té un 51% de l'accionariat, ha interposat, com a propietària de l'immoble, una demanda amb la intenció de fer desaparèixer aquest espai veïnal públic per treure'n un rendiment econòmic i construir en el seu lloc habitatges de promoció privada.

Un cop més, la mala gestió urbanística agreuja un problema com és el de la manca d'espais col·lectius autogestionats, així com d'habitatge digne. L'Ajuntament vol silenciar aquest centre social com van fer al setembre de 2002 amb el Tajo i a l'agost del 2004 amb l'Hamsa (actual macrosolar), com volen fer amb els migrants, els patinadors, les artistes gràfiques, les prostitutes i els veïns emprenyats amb la falta d'espais verds; volen fer invisible tot brot de resistència.

Aturem la demanda de TMB, Can Vies es queda!

ibers

Sovint ens parlen de la nostra història com d'una successió de pobles envaint territoris buits. Fenicis, grecs, cartaginesos, romans, sueus, alans, vàndals, visigots, musulmans. Segons la historiografia tradicional aquest llistat seria gairebé suficient per explicar-nos a nosaltres mateixos i la nostra cultura actual.

Però realment es pot ser tant simplista? Es pot resumir la nostra història simplement com la d'uns pobles que s'han anat movent? Evidentment la resposta és que no. Els avenços en la moderna història genètica ens demostren que aquest suposat moviment de pobles mai no ha estat realment tan massiu.

Realment tots aquests pobles d'alguna o altra manera han deixat empremta en la nostra cultura actual. Però què és el que ha anat produint aquesta evolució cultural si aquest moviment massiu de població no ha tingut lloc? Què fa que uns pobles abandonin els trets que els defineixen per asumir-ne d'altres? Què fa que els pobles autòctons adquireixin els trets culturals dels invasors? Per explicar això amb un exemple ben clar podem parlar del poble iber.

Qui eren els ibers? Realment no podem parlar d'una unitat ètnica, lingüística i cultural ben definida, ja que la diversitat de pobles que s'engloben sota aquest nom és gran, així com el territori que ocupaven: la costa Mediterrània occidental des d'Andalusia fins al sud de l'actual Estat francès.

Aquests pobles, plenament influenciats per les cultures mediterrànies que circulaven abundantment amb el comerç va començar a formar una cultura nova. Així, a partir del segle V aC trobem un alfabet iber que va adoptar caràcters mediterranis per a les seves llengües. Desafortunadament no en podem saber gaire cosa, d'aquestes llengües iberes, ja que es poden transcriure i llegir, però encara no sabem els significants dels seus textos. El que sabem, doncs, dels ibers és a partir dels pobles que en certa mesura els van fer desaparèixer, en especial Roma. De fet fins i tot el mateix nom *iber* sembla ser d'origen grec, el nom que els grecs feien servir per designar les perifèries.

Però en especial, del procès que volem parlar, és del de la romanització, que va començar a ser destacable cap a l'any 100 aC amb l'abandó dels poblats ibers en alçada, els *oppidum*. Per explicar-ho amb més detall hem de tornar uns anys enrere.

Inclosa plenament a la política mundial dels grans imperis arran de les guerres púniques, entre Cartago i Roma, la península va començar a viure l'entrada de grans exèrcits cartaginesos i romans. Aquests, aprofitant les divisions internes al món iber, jugaren amb els pobles i les elits locals amb un seguit d'aliances.

Acabada la guerra, Roma ja no tindrà cap interès en mantenir aliances amb els líders locals. Així doncs, els seus exèrcits esclafaren les revoltes que els diferents pobles ibers van anar protagonitzant. En especial ilergets, indiquets i altres pobles meridionals.

Com dèiem, a l'inici tampoc era molt gran la presència d'itàlics a la Península, però la seva força militar i econòmica va fer que les classes dirigents iberes es romanitzessin amb ànsies d'obtenir poder i de poder seguir dintre dels amplis circuits comercials que oferia ésser ciutadà romà. Després d'aquests, foren la resta d'ibers.

Realment, a Hispània no hi podem trobar gaire colònies romanes, sinó poblats ibers dotats d'estructures romanes però sense que s'hi traslladessin romans. Això, és clar, fou potenciat pels mateixos romans, que, per evitar possibles revoltes, obligaren els ibers a enderrocar les muralles dels seus poblats. Assumides les estructures de poder de Roma, polític i econòmic, tot fou qüestió de temps. Resumint, podríem veure com en el cas iberoromà, com en tants d'altres, l'Imperi sempre ha provat d'uniformitzar les poblacions que hi habiten per facilitar el control sobre aquestes. Així doncs, a partir del 73 dC es va donar la ciutadania llatina als pobladors d'Hispània, cedint certs drets, no tots, dels que gaudien els propis romans.

Què va fer que pares ibers anomenessin els seus fills amb noms llatins? Doncs, evidentment, facilitar la integració d'aquests dins d'una estructura potent que esclafa o margina la diferència. Els sistemes ja els hem pogut veure i el control de les elits i l'esclafament de les revoltes; però encara amb més força pel control de l'economia i de les lleis imposant l'administració de l'Imperi.

ELS YIPPIES

Wu Ming 6

Article original: http://www.lisergia.net/interferencias/purgantepublicitario/yippies.html

1. Ei, col·lega, on és el meu cotxe?

L'1 d'octubre, l'exestudiant graduat Jack Weinberg estava assegut tranquil·lament a la taula del Congrés d'Igualtat Racial. Dos policies del campus es van apropar a la taula. L'innocent d'en Jack, requerida la seva identificació, es va negar a mostrar-la. Els polis, fent el clàssic gest de l'autoritat, es van emprenyar. El van arrestar. El van ficar dins d'un cotxe. La veu es va córrer (amb perdó). Weinberg no va sortir del cotxe policial, i el cotxe tampoc es va moure durant 36 hores. Va ser robat per uns 3.000 estudiants i va servir com a podi per a conferenciants. Una agradable discussió pública va tenir lloc fins que es van retira els càrrecs contra Weinberg. Una assegudas i cinc mesos després la universitat va acusar els estudiants que van organitzar aquesta mateixa asseguda. Que els culs de cents d'estudiants es posaren a terra i la seva conseqüent acció punitiva, com a càstig corporal sublimat, va desencadenar una protesta estudiantil i la presa de l'edifici d'administració del campus. 800 detinguts.

Així es va conformar el Moviment Llibertat d'Expressió, Free Speech Movement (FSM). La universitat es va veure obligada a cedir i va acabar aixecant la prohibició sobre les activitats polítiques al campus.

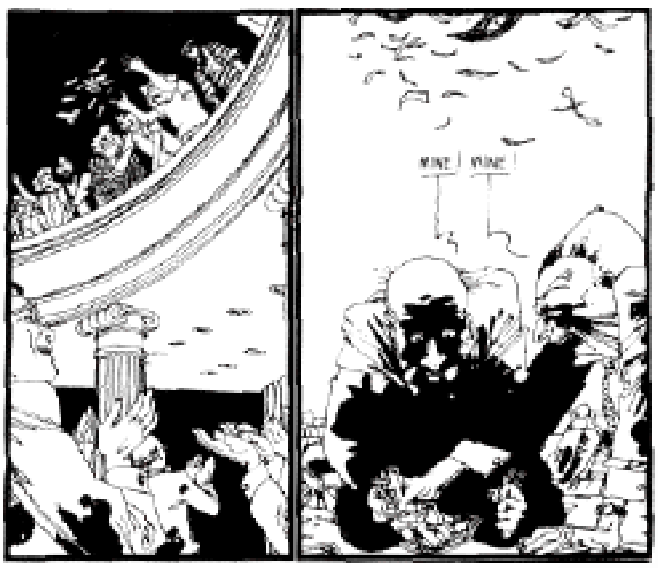
D'una de les branques del FSM més sanes i retorçades de riure, on es podrien penjar els *sesudos* ulleres-de-pasta halo d'esquerra adoctrinada i intel·ligent, van néixer els Yippies, un grup polític anomenat formalment com el Partit Internacional de la Joventut. L'acudit bilingüe era evident: entre la festa i el partit ens ho passàvem de conya i, com diria el periodista *underground* de torn, descol·loquem col·locats i contraculturalment a la societat nordamericana. Fruit d'aquella organització groucho-marxista (New York Times pixit i dixit) van florir trastornats lluïdíssims com Abbie Hoffman i Jerry Rubin.

2. "We are going to take the Pentagon and turn it into an LSD factory" (Prendrem el Pentàgon i el convertirem en una fàbrica d'LSD)

A l'octubre de 1967, 75.000 opositors a la guerra de Vietnam es van mobilitzar a Washington. Mentre uns es preocupaven per un transcurs ordenat de l'acte (dins d'aquesta rutina processionària de les protestes), segons allò que van acordar amb el govern, uns altres van decidir expulsar el mateix diable del Pentàgon. I no només això, sinó que fins i tot van donar a conèixer les seves exorcistes intencions en una roda de premsa. Nombrosos sants envoltarien el Pentàgon en un ritual sagrat d'exorcisme acompanyats per salms i espirituals percussions. 1.200 persones crearien un poderós anell que faria levitar el diabòlic edifici. La sortida de totes les energies malignes es constataria amb la mutació acolorida de l'edifici a una alçada determinada. En aquest moment s'acabaria la guerra del Vietnam. A gairebé tota la premsa nordamericana va aparèixer la visió del Pentàgon com a encarnació del mal.

3. Pluja de bitllets

Abans, el 24 d'agost de 1967, els *yippies* van aparèixer somrient a la galeria de la Borsa de Nova York. Com si alliberessin coloms en un acte de solidaritat amb algun *broker* mort, van llençar grapats de bitllets (la majoria falsos) cap a on estaven els corredors, el quals grunyien. Davant d'aquest aiguat de *cashflow*, la majoria va cessar en el seu argot de números i crits i va començar a ajupir-se per recollir els tollets de bitllets. Alguns *brokers*, com habitants d'un país amb sequera, van començar a barallar-se frenèticament per agafar els diners. Hoffman va assegurar estar intentant mostrar que això és el que els agents del NYSE "ja estaven fent". El NYSE, aleshores, va instal·lar barreres al "parquet" per prevenir que desaprensius com aquests no tornessin a interferir en l'intercanvi monetari una altra vegada.

4. Les convencions i els MC5

1968. La Convenció Nacional Demòcrata de Chicago. L'escenari de manifestacions contra la guerra de Vietnam. Milers de persones agitades per discursos i el xivarri electritzant dels MC5. El menú de l'activista estava compost de cartells i pancartes, samarretes, música, dansa i poesia. Un porc, Pigasus l'Immortal, havia estat portat a la ciutat per ser nomenat President. Alguns van respondre al toc de queda nocturn amb pedres però no de toc. Com una cortina repressiva, el gas lacrimogen va deslligar les llàgrimes de tota la *love generation*. Després, els cossos d'aquesta mateixa generació van ser colpejats amb porres.

Van haver-hi detinguts. Un gran jurat va acusar el 20 de març de 1969 vuit manifestants i vuit agents de policia. Empat. Van ser: Abbie Hoffman, Jerry Rubin, David Dellinger, Tom Hayden , Rennie Davis, John Froines, Lee Weiner i Bobby Seale. El judici va començar el 24 de setembre de 1969 i el 9 d'octubre es va cridar la Guàrdia Nacional dels Estats Units per controlar la massa que es concentrava a l'exterior del tribunal de justícia.

La taquígrafa va teclejar "PIG". Bobby Seale va completar la descripció del jutge amb un "porc feixista" i un "racista". El jutge va ordenar que es lligués i emmordassés Seale durant el judici. Va ser sentenciat a quatre anys de presó per desacatament al tribunal. Els *yippies* Hoffman i Rubin es van mofar del decòrum del tribunal pel fet que el judici va ser àmpliament promocionat. Es van presentar amb togues de jutge. El judici va durar mesos, i van ser cridats a testificar molts personatges públics de l'esquerra nord-americana i de la contracultura (incloent-hi Arlo Guthrie, Norman Mailer, Timothy Leary i el mossèn Jesse Jackson). Durant la sentència, Hoffman va suggerir al jurat que provessin l'LSD i es va oferir a posar-los en contacte amb un camell enrotllat que coneixia de Florida.

El 18 de febrer de 1970, els set acusats van ser trobats no culpables dels càrrecs de conspiració, dos d'ells van ser absolts, però cinc van ser declarats culpables de sobrepassar les regles estatals amb la intenció d'incitar a la violència. Aquests cinc van ser sentenciats a cinc anys de presó cadascun i multats amb 5.000 dòlars el 20 de febrer de 1970. Les condemnes van ser revocades per l'apel·lació de la Cort d'Apel·lacions dels Estats Units pel Setè Circuit, el 21 de novembre de 1972.

5. "All we are singing, is shoot Spiro first"

Els *yippies*, mal vistos per la miopia *lefty* nord-americana, recorrien al Pop-art i a tècniques dadaistes en lloc d'atacar obertament el "mal inherent al sistema capitalista". Però declaraven: "els *yippies* són marxistes. Estem en la tradició revolucionaria de Groucho, Xico, Harpo i Karl" (J. Rubin).

Només s'ha de fer un cop d'ull al dossier que l'FBI va recopilar sobre Hoffman (es diu que és el més extens d'un ciutadà nord-americà) per assegurar que els *yippies* van ser considerats enemics públics número u durant el seu període més actiu. Les raons no són altres que la seva disposició a la militància, la seva capacitat per portar a les barricades la joventut blanca de classe mitjana i la voluntat d'establir vincles operatius amb grups afroamericans com els Black Panther i altres minories radicals organitzades. Assegurenque eren considerats enemics de la teoria. "Solipsistes i d'orientació subjectivista!" va afegir l'intel·lectual. L'escrit d'acusació conté tota una lletania de retrets com "escepticisme lingüístic, critica de la civilització i negació del discurs intel·lectual": "Li feien el joc al feixisme al preferir eslògans fàcils en llocd'explicacions laborioses i imatges caricaturitzades en lloc de crítiques clarificadores". La preferència per les accions d'efectivitat mediàtica els va reportar als *yippies* amb freqüència l'acusació de ser uns simples bufons de la societat capitalista mediàtica i uns subministradors de la indústria sensacionalista.

Això es pot resumir en el fet que propagaven l'acció en lloc de la mera xerrameca. Consideraven l'acció no només com mitjà de propaganda, sinó com a acte alliberador en si mateix. Tot i així, la biografia *yippie* desborda d'erudició trastornada i de lucidesa política. Des de *Roba aquest llibre*, volum autoreferencial redactat per Abbie Hoffman per a ús i usdefruit dels joves que desitjaven viure feliçment sense deixar anar un centau (en tècniques per dormir, menjar i comunicar-se de franc o mitjançant el sabotatge) a *School Stoppers Textbook - A Guide To Disruplive Revolutionary Tactics for High Schoolers*, volums adreçats a nois i noies blancs de classe mitjana fins ara apolítics. *Les 81 maneres de destrossar l'escola* tenien per transfons un rebuig general a tot tipus de poder i autoritat.

6. Estetitzar la resistència política. Bleeding my time i el MEDIA FREAKING
Els *yippies* es van proposar estetitzar la resistència política. Amb el seu "teatre de guerrilla" (*happening* i teatre invisible, segons els manuals de guerrilla de la comunicació) van elevar la "teatralització de la política" a programa. Un efectiu exemple de tot plegat és el *Media Freaking*: Nova York. Manifestació. Els *yippies* havien repartit sang en petites bosses de plàstic. Armats com si haguessin atracat un banc de sang, van buscar l'enfrontament amb la policia. Els primers cops, els manifestants van trencar les bosses de sang als seus caps. El decorat bèl·lic es va completar amb els plomalls de diverses bombes de fum i l'agradable so de les metralladores lletrejant *mort* des d'alguna cassette. Els vianats admiraven l'escena amb estupefacció Tota la plaça desbordava sang. Aquestes accions afirmarien més rotundament i amb més efecte que qualsevol pancarta exigint el final de la guerra en Vietnam.

Afirmaven: "The myth makes the revolution" (el mite fa la revolució) i van intentar instrumentalitzar amb aquest mite la fixació pels esdeveniments de la premsa nord-americana: "Tot guerriller ha de saber com pot valer-se del terreny de la cultura que intenta destruir!" (J. Rubin).

El mite del *yippie* no hauria de descriure cap posició concreta, sinó crear un escenari obert, perfilat per al·lusions, en el qual es puguin viure els somnis i fantasies. Els eslògans com "Fora del Vietnam", segons la seva concepció de la política, poden ser informatius , però no poden crear mite. Precisament l'aparent manca de sentit de moltes accions, així com les imatges dràstiques i efectistes, són la matèria a partir de la qual s'hauria de teixir aquest mite. Rubin i Hoffman estaven convençuts que només el fet d'informar públicament de les seves activitats opositores ja resultaria un efecte de canvi de la societat i de les consciències: "la simple idea d'una *història* ja és en si mateixa revolucionària, ja que la *història* ja implica la destrucció de la vida normal. [...] El mitjà de comunicació no transmet *notícies*, sinó que les crea. Un esdeveniment no succeeix fins que apareix a la pantalla. Aleshores esdevé un mite [...] És igual el que puguin dir de nosaltres. Les imatges són les que fan la història" (J. Rubin).

7. "És massa tard. No podem guanyar. S'han fet massa poderosos"
Rubin va acabar convertint-se en un *broker* de Wall Street com aquells que recollien els diners falsos abans. Va morir en 1994 quan va ser atropellat per un cotxe. Hoffman, buscat per les autoritats federals, va estar amagat durant set anys a Mèxic, França i els EUA. Mentre estava fugit, Hoffman va continuar escrivint i publicant, amb l'ajuda de simpatitzants de l'*underground* americà. El seu article aparegut a *Playboy Magazine* (octubre 1988) resumint les connexions que constitueixen l'October Surprise va cridar l'atenció per primera vegada sobre la conspiració a un ampli nombre de lectors. Hoffman va sobreviure gràcies a targetes d'identitat falses i feines intermitents. Finalment, es va fer la cirurgia plàstica i va adoptar una personalitat totalment nova com Barry Freed. Va ser trobat mort el 12 d'abril de 1989. 52 anys. 150 píndoles de Fenobarbital. La seva nota de suïcidi deia: "És massa tard. No podem guanyar. S'han fet massa poderosos".

Van filmar una pel·lícula sobre la seva vida a Hollywood.

L'espai lingüístic personal

Ferran Suay i Lerma
Societat Valenciana de Psicologia

Si ens parlen d'algú que no pot viure íntegrament en la seua llengua, segurament pensarem que es tracta d'un emigrant o d'un exiliat. Si ens diuen que aquesta persona viu al seu propi país, on ha nascut i s'ha criat, potser pensarem que es tracta d'algun país colonitzat, on no es respecten els drets humans. I, tanmateix, acceptem amb tota normalitat que els ciutadans catalanoparlants no podem exercir el dret a viure íntegrament en la nostra llengua, malgrat que vivim al nostre territori i que paguem les nostres contribucions igual com ho fan uns altres ciutadans dels estats espanyol o francès que, a diferència de nosaltres, poden viure en la seua llengua les 24 hores del dia. Aquesta situació afecta directament el benestar personal, en tant que atempta contra una necessitat bàsica com és la definició de la pròpia identitat. Les persones construeixen la seua identitat basant-se en les relacions que mantenen amb el seu entorn. Quan les característiques distintives del seu grup (com ara la llengua) són objecte de baixa consideració i fins i tot de rebuig en el seu entorn, els individus es veuen compel·lits a rebutjar qualitats que els són pròpies, cosa que els provoca un comprensible malestar que, sovint, desemboca en una certa dosis d'autoodi.

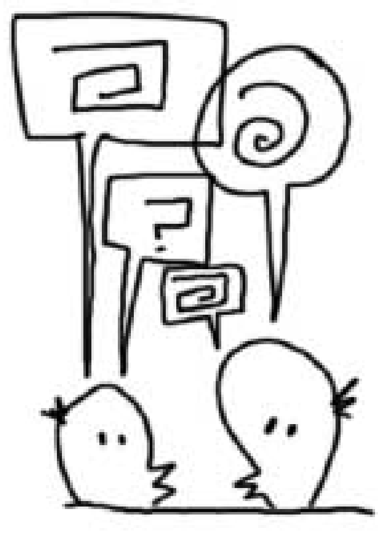
La submissió lingüística, és a dir, la conducta sistemàtica d'abandonar l'ús de la llengua pròpia, per a parlar en la llengua imposada, és una pràctica força habitual entre els catalanoparlants. Moltes persones canvien de llengua en el moment en què l'interlocutor respon al seu bon dia amb un emfàtic "buenos días"; d'altres ho fan només en determinades situacions, però es calcula que més d'un 70% de la població catalanoparlant ho fa, en un moment o altre, al llarg d'un dia qualsevol. De vegades, aquesta submissió lingüística va acompanyada d'un discurs de supeditació que inclou l'acceptació d'una inferioritat de la nostra cultura respecte de l'espanyola o la francesa. No sempre, però, és així. La submissió lingüística també és habitual entre persones que no desitgen la substitució lingüística, ni la justifiquen. I tanmateix, tot sovint canvien a la llengua imposada, senzillament perquè han après a fer-ho així. Des de ben menuts hem après a parlar català amb catalanoparlants, però no ens han ensenyat a fer-ho quan l'altre s'expressa en una altra llengua. Els nostres pares i mares, generalment, han practicat la submissió lingüística; a la televisió, és el que hem vist (i continuem veient). Per tant, ¿com podríem comportar-nos d'una altra manera?. No cal dir que, si cada vegada que una persona ens parla en espanyol hem d'acabar canviant de llengua, resultarà més econòmic parlar d'entrada en eixa llengua; un fenomen, ja habitual en algunes ciutats, que amenaça d'estendre's a tot el territori, i enllestir així el procés de substitució engegat fa segles per la corona castellana. I més encara, amb aquesta actitud dificultem la integració de moltes persones que viuen entre nosaltres, fins i tot quan aquestes mostren el seu desig de parlar la nostra llengua. Així, sovint forcem aquestes persones a esdevenir agents de la substitució lingüística, quan podrien ser -ben al contrari- uns elements molt i molt valuosos per al progrés i el benestar social del català.

Per tal de canviar aquest procés en el nivell individual, podem analitzar aquesta conducta que anomenem submissió lingüística, i mirar d'establir les condicions necessàries per a modificar-la. No se'ns escapa que no és aquest l'únic nivell decisiu, i que, a l'hora de provocar canvis importants, les accions de caràcter social, legal i institucional hi són imprescindibles. Tampoc no hem d'oblidar, però, que són els parlants els qui s'enfronten a la situació comunicativa, i seleccionen la llengua que hi faran servir. Per tant, qualsevol intent d'augmentar la presència social del català, haurà d'abordar la tasca d'aconseguir que els catalanoparlants s'expressen en la seua llengua, també quan el seu interlocutor no ho fa, tot configurant el seu Espai Lingüístic Personal. Sabem que aquest concepte és una contradicció en sí mateix, perquè la llengua és (també) un instrument per a comunicar-se amb els altres, i per tant, l'espai que defineix no pot ésser personal, sinó interpersonal. De fet, en una comunitat sociolingüísticament normal, els parlants individuals no tenen cap necessitat de definir un espai personal. I tanmateix, en la nostra, històricament anormalitzada, l'espai normal està ocupat per la llengua imposada, i així, cada persona catalanoparlant es veu obligada a fer un esforç personal, si és que pretén utilitzar la seua llengua, perquè, per defecte, serà l'altra la que serà considerada com a llengua vehicular o normal.

Hi ha qui opta per resoldre aquest problema tot renunciant a l'ús normal de la seua llengua (defecció), mentre que uns altres s'estimen més enfrontar-se al malestar sense abandonar-la (fidelitat). Cal dir, però, que els primers tampoc no queden lliures de malestar. La defecció és, en si mateixa, una conducta de submissió, i és difícil de creure que algú que se sotmet sistemàticament als seus interlocutors siga capaç de mantenir intacta la seua autoestima. Tot i que un ampli conjunt de prejudicis i creences ('canviar de llengua és un gest de cortesia'; 'aquesta altra també és la meua llengua', 'fa molt de temps que es parla castellà al nostre país', etc...) els ajuden a acceptar la seua submissió, la seua incomoditat es manifesta ben clarament quan algun altre catalanoparlant adopta una actitud insubmisa, i manté la llengua. Tot sovint, en aquestes ocasions, són els catalanoparlants submisos, els primers que expressen el seu malestar; i és freqüent que siguen més bel·ligerants (contra la seua pròpia llengua, és a dir, contra ells mateixos) que no els mateixos parlants de la llengua dominant.

D'altra banda, les persones que opten per la fidelitat s'enfronten a dificultats evidents. D'entrada, han de compensar el pes de l'educació rebuda i dels esmentats prejudicis i creences, per tal d'atrevir-se a fer servir la seua llengua regularment. A més, molt freqüentment, veuen qüestionada la seua actitud, per part dels interlocutors (des del clàssic "Haga el favor de hablarme en cristiano!", fins a l'aparentment més amable "Per què no parlem en espanyol, i així ho entenem tots?").

Per contra, les persones que mantenen la llengua també obtenen algunes recompenses relacionades amb l'autosatisfacció, que no estan a l'abast dels qui practiquen la submissió. Molts dels manuals d'autoajuda que proliferen al mercat editorial insisteixen que una actitud assertiva resulta essencial per tal d'assolir un nivell acceptable de benestar personal. I la conducta de mantenir la pròpia llengua és, en essència, una actitud assertiva que, a més a més, ens proporciona l'oportunitat de sentir que, d'una manera consistent i quotidiana, estem fent alguna cosa pel nostre país i, en conseqüència, per nosaltres mateixos.

AnarCATsindicalista

(David Siurana)

Les etiquetes no són bones, sobretot perquè són sempre incompletes i sovint inexactes. Poden servir, però, per simplificar com pensa o com actua una veïna, una familiar o un amic nostre. Amb la consciència tranquil·la perquè n'he utilitzat una per autodefinir-me, faig un petit exercici biogràfic. Des de fa un parell de mesos (i fins ara no ho havia dit a ningú) m'autoanomeno "anarCATsindicalista".

Estic a punt de fer 40 anys, si el cos aguanta, i des dels 12, quan vaig relacionar-me amb grups ecologistes i antimilitaristes, fins ara m'he enquadrat en l'esquerra independentista tot i fer-me feredat les falç-i-martells que m'envoltaven, i finalment, a la darrera dècada, m'he emmarcat en un impur grup de treballadors/es que es reclama de l'essència anarcosindicalista tot i que la ferum soviètica espanta en segons quines comarques. El cas és que en haver llegit Vargas-Golarons i el col·lectiu Ikària, després de surar amb l'Enric Casassas i el Gerard Horta, i en haver-me après les pintades amb esprai davant del meu institut als anys 80 que deien "Per la company0nia universal de les nacions lliures" i "La relació ha d'existir" , la primera i la segona amb la A encerclada i, només l'última, també amb estelada al costat del símbol àcrata..., jo en veu baixa i a la gent més propera li deia que era anarcoindependentista.

Aquestes confessions m'han portat sempre *males cares* per part d'uns i altres, fins al punt que ja fa anys que vaig decidir potenciar per separat els meus dos 50%. Quan estic amb la gent dels balls populars o del Barça "sóc independentista", que no és mentida. Quan estic amb els del col·lectiu llibertari no tinc res a veure "amb els nacionalistes", que també és cert. Tornant al principi: la imperfecta etiqueta que trobo ara em fa el pes. Com que estic en un sindicat on cal fer molt encara perquè es respecti la llengua i la cultura dels Països Catalans, però en qüestions socials i ideològiques estem en bona sintonia, sóc anarCATsindicalista amb ganes d'avançar perquè, com deia una pancarta que em va agradar molt, cap Estatut ens farà lliures!!

BASES I Certamen de Contes Anti-autoritaris "Rosa dels Vents"

1.- Temàtica: Els relats, amb independència del seu estil i també del seu argument, han de contenir alguna denúncia, crítica, reflexió, etc, és a dir, han de promoure els valors anarquistes.
2.- Idioma: Només s'acceptaran relats en català. El Col·lectiu Negres Tempestes, amb aquest certamen, vol promoure l'ús del català, per tant, i com és lògic, no es jutjaran els contes pel nombre de faltes ortogràfiques. La idea és animar a fer servir el català deixant enrere els complexos.
3.- Originalitat de l'obra: Els relats poden no ser inèdits encara que ens agradaria que sí ho fossin, ja que també intentem promoure la creativitat.
4.- Extensió màxima: L'extensió màxima dels relats haurà d'ésser d'uns 3 fulls.
5.- Termini de lliurament: Els relats es podran presentar fins al 1 d'abril de 2007
6.- Les obres s'enviaran per correu electrònic a l'adreça: anarcontes(arroba)gmail.com
En cas de no poder-ho fer correu electònic també els podreu enviar a l'adreça:
Col·lectiu Negres Tempestes. C/Jocs Florals 42, Sants (Barcelona) 08014
7.- Premi: La intenció del Col·lectiu Negres Tempestes no és afavorir la competitivitat. Per tant, el premi consistirà en l'enviament a l'autor d'un exemplar del llibre que recollirà tots els relats rebuts que s'ajustin a aquestes bases.
8.- Publicació: El Col·lectiu Negres Tempestes publicarà el llibre en funció de les seves possibilitats. La publicació consistirà en un pròleg seguit dels relats rebuts que s'ajustin a les bases del certamen.
9.- Drets: L'autor no perdrà els drets sobre el relat, però no podrà exigir el pagament de drets d'autor, ni de qualsevol altre mena d'impost o gravamen en les edicions que realitzi el Col·lectiu.
10.- Distribució: El llibre resultant serà distribuït pel Col·lectiu Negres Tempestes i per les entitats, llibreries i distribuïdors que el Col·lectiu consideri oportú.

AGENDA

- **14/1/2007**, Dg, a partir de les 19:00
Socialitza la teva Panera.
- **4/2/2007** - Dg, a partir de les 19:00
Passi del documental "Con la bombona a cuestas". A continuació, taula rodona amb els realitzadors del documental (Elena Marí i Iban del Campo). Amb el google podeu trobar la sinopsis del docu, per si cal.
- **Fins a l'1 d'abril:**
Certamen de Contes Anti-autoritaris "La Rosa dels Vents" (les bases estan aqui sobre).

resum d'activitats realitzades

Des de la publicació del número 1 d'aquesta revista, el col·lectiu Negres Tempestes ha participat en l'organització del Bloc Negre de la manifestació de l'11 de Setembre amb altres col·lectius i individualitats. Per a l'ocasió, van publicar un número especial de *La Rosa dels Vents* amb l'article "Anarco... quèeee?", que podeu trobar a la web del col·lectiu.

Durant el mes d'octubre han posat el seu gra de sorra per denunciar la manipulació històrica de la pel·lícula *Salvador* al col·laborar en la realització de la roda de premsa i el col·loqui que van donar exmembres del MIL i en el qual van presentar el manifest "Salvador, una mortalla de luxe per a un producte de misèria".

Han mantingut el suport als i les vaguistes de Mercadona: el passat 3 de novembre van organitzar juntament amb la CNT-AIT (Barcelona) una cercavila pels carrers de Sants i una festa a Can Vies per obtenir fons per a la caixa de resistència.

També han organitzat la xerrada sobre la 1a Trobada Internacional d'anarquistes i llibertaris que lluiten per l'alliberament nacional i social dels pobles oprimits i no reconeguts. El ponent, Miquel-Dídac Pinyero, de la F.A-C.C (Federació Anarco-Comunista de Catalunya), ens va explicar aquesta trobada, que es va dur a terme a Guasila (Sardenya) el mes de desembre de 1985 i que va contar amb la presència de col·lectius i individualitats de Sicília, Països Catalans, Itàlia, Alemanya, Andalusia i Palestina, i l'adhesió de col·lectius de Colòmbia, Argentina, Països Catalans, Occitània, Còrsega, Sardenya, Itàlia i exiliats dels Països de l'Est.

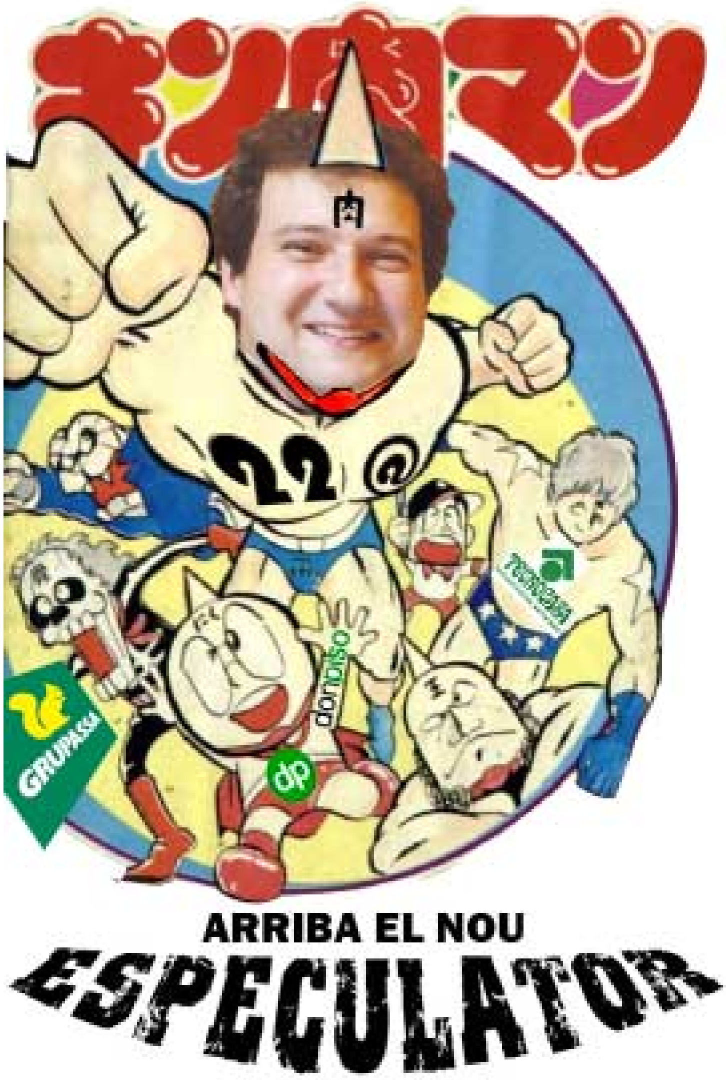
Durant una de les *kafetes* que organitzen a Can Vies, van passar el documental *¿Por qué dixamos o nuestro lugar?,* que tracta sobre la desruralització del Vall de la Solana (Aragó).

Conjuntament amb l'Ateneu Llibertari del Besòs van organitzar una jornada de debat titulada "Anarquisme i Alliberament Nacional", que es va dur a terme a la seu d'aquest ateneu. La jornada es va completar amb un sopar vegà i el passi de la pel·lícula *El Viento que agita la cebada.*

Una altra activitat que han engegat és el "1r Certamen de Contes La Rosa dels Vents" amb el qual pretenen "donar corda" al català dins dels moviments anarquistes i llibertaris i també, per què no, fomentar la creativitat literària.

Per la seva banda, Catarko va organitzar amb el GEPCA (Grup Pratenc d'Estudis Contra l'Amnèsia Història), la CNT-AIT i el KOP Alta Tensió unes jornades llibertàries del 19 al 23 de juliol. Cal esmentar especialment la xerrada a càrrec de Ferran Aisa sobre l'arrelament, la cultura i l'acció de l'anarquisme a Catalunya i La Ruta de l'Anarquisme que va recórrer els llocs més emblemàtics de la revolució i l'anarquisme pratenc. La ruta va acabar amb una emotiva ofrena floral als revolucionaris i revolucionàries assasinats i represaliats, i la inauguració de la plaça del 19 de Juliol de 1936. Catarko també va participar en l'organització del Bloc Negre de la manifestació de l'11 de Setembre

Nous episodis amb desallotjaments abusius, casos de *mobbing*, destrucció del territori, especulació immobiliària...

Els nostres herois seguiran lluitant per construïr un món d'alt *standing* per a ells, on tot estigui sota el seu control.

Aconseguiran els malvats okupes o antisistema violents, i la perversa ciutadania amb les seves malignes associacions de veïns, derruir els magnífics plans del nostre gran Especulator??

Cada dia de la setmana, 24 hores d'emissió continuada; qualsevol moment és bo per gaudir d'un desallotjament d'en Dectacubitus o un enderroc d'en Pedro la Rocalla!!

Gràcies a la nova Conselleria de l'Interior, ara podran gaudir d'ecohòsties amb ecoporres sostenibles. A què esperes per provar-les??? Vota ICV-EUIA o l'esquerra que s'autoproclama intel.ligent, la resta són "tontus"